

Posudek oponenta diplomové práce Kateřiny Dufkové „Zdeněk Mlynář a jeho působení na Československé akademii věd“, 93 str. vlastní text, seznam pramenů a seznam literatury 9 str., přílohy, anotace, summary 5 str.

Individuálně zvolené a nepochybně podrobně a pečlivě zpracované téma s využitím netištěných archivních zdrojů, paměti P. Pitharta a rozsáhlé literatury různorodé povahy zachycuje především dvanáctiletou činnost (1956-1968) Zd. Mlynáře na ÚSP ČSAV. Sekundárně se prostřednictvím jeho osudů a názorů dostává čtenáři informací o Akademii věd, Ústavu státu a práva, jeho organizační struktuře, dobové vědecké náplni v činnosti tohoto pracoviště, důležitých konferencích jím pořádaných, o jeho vedoucích funkcionářích a několika dalších pracovnících v přibližně téměř časovém shodném období, respektive ještě v několika následujících letech po Mlynářově odchodu u ústavu, konkrétně do poloviny roku 1972.

Stručně se (viz Úvod, 3. kap., Závěr) dozvídáme i některá biografická fakta z curricula Zd. Mlynáře z období před příchodem na toto pracoviště, z jeho aktivit mimo jeho rámec a také po jeho odchodu a odjezdu do emigrace. Z nich upoutá údaj o jeho prokurátorské funkci na GP ČSR vyvolávající otázku, zda-li k jejímu zastávání připouštěly tehdejší předpisy absolvování cizozemské právnické praxe a obdobně údaje o Mlynářově habilitaci na PF UK (1963), který není doprovázen sdělením o habilitačním oboru (teorie státu a práva?) ani jakémkoli kvalifikačním nároku, který habilitant vykonal nebo musel splnit (práce, soubor prací, přednáška, délka pedagogické praxe).

Individuální myšlenkový vývoj zkoumané osobnosti je ohraničen širším kontextuálním rámcem proměn československé právní vědy (částečně i ekonomické vědy a filosofie a sociologie) od r. 1948 do šedesátých let 20. stol. Autorka jej zevrubně sleduje od Mlynářova vstupu do světa odborné literatury (1957), charakterizuje jeho jednotlivé tituly, vysvětluje jejich vazby na širší podmiňující témata a částečně se snaží postihnout i jejich odezvu.

Zpřístupnění výsledků jeho literární práce dnešnímu čtenáři se ovšem děje tehdejšími jazykovými a literárními prostředky vycházející z terminologie tzv. vědeckého komunismu, marxistické filosofie a tehdejšího politického žargonu. To jej jistě srozumitelné těm, kteří v tomto čase studovali a odborně působili, ale současné mladé právnické generaci může být málo srozumitelné, může se jí zdát pseudovědecké a může ji iritovat sterilní mnohomluvností. Obsah tímto způsobem podávaného odkazu se tak rychleji redukuje a antikvuje. Např. jen porozumění tomu, že Mlynář vstoupil do literatury jako bojovný kritik

revizionismu (str. 26 a n.), aby byl svým nadřazeným v ústavu a obdobně i v stranických dokumentech po cca 15 letech označen obdobně (str.90-93) nebude snadné. A asi ani jeho dráha z pozice vědeckého pracovníka k vrcholné stranické funkci tajemníka ÚV KSČ nebude přijímána bez rozpaků. Její vysvětlení tím, že mu byla (tehdejší) politika vášní nelze rozhodně považovat za vyčerpávající a ani za zcela pochopitelné. Autorka práce však vlastním hodnocením a vlastním komentářem k shromážděnému materiálu šetří. Snaží se být korektní a objektivní a dává přednost hodnotícím soudům jiných, kterých je ovšem dostupných nemálo.

Co lze práci vytknout? Chybu v názvu v exempláři, který jsem obdržel k posouzení, dvojí seznam týchž zkratk (str. 4 a 100), neopravenou shodu podmětu s přísudkem na str. 90 (výpady uzavřely), otec Z. Mlynáře pracoval asi u Sboru národní bezpečnosti ne u Státní národní bezpečnosti (str. 18) a snad i nevyužití sborníku vydaného k stopadesátému výročí počátku vydávání časopisu Právník (2011). Jsem toho názoru, že obhajobě práce nic nebrání.

Praha, 2.6.2014

Doc. JUDr. Vladimír Kindl